

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΘ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Β')

Ἀθήνα, 15 τοῦ Νοέμβρη 1922

ΑΡΙΘ. 768 (ΦΥΛ. 5)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (Λαύρας) : Ἐρεΐπια.	κοινὴ ἱστορία.
Α. Η. WINSNES: Τὸ Νορβηγικὸ μυθιστόρημα (συνέχεια)	ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ : Γιά τὸ «Ψαροπούλα».
ΝΑΤΙΒΕ : Nuit profonde.	Α. Γ. Η. Ὁ στιχουργός... Καρνεούτση.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ : Κριτικὲς σελίδες : Τὸ φῶς ποὺ καίει.	ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ : Τὸ κρέμα. (τέλος)
ΓΡ. ΞΕΝΟΠΘΥΛΟΣ : Γιά τὸ «Ὡραῖον παρελθόν».	Α. ΣΤΕΙΝΜΕΤΖ : Στὸ μισὸ δρόμο.
Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κίτρινο ἀπομνημόνεο. — Μιά	Κ. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ : Ἡ Ἀπόκληση.
	ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ε Ρ Ε Ι Π Ι Α

Στὸ μικρὸ τῆς γειτονιάς μου μαγοζὶ
μιὰ ζωὴ-πῶς τὴν περνούσατε μαζί
ἕνας-ἕνας· κι ὄλοι ἀντάμα
μὲ τὸ γέλιο, μὲ τὸ κλάμα.

Κ' εἶταν ὄλοι, μοιάζαν ὄλοι σὰν παιδιὰ
μ' ἀνοιχτὴ σ' ὄλο τὸν κόσμον τὴν καρδιά
νᾶχη ἀτ' ὄλες τὶς μεριές
χαϊδολόγια καὶ πληγές.

Πότε πότε, ἀπὸ τὰ ροῦχα τους τὰ τρύπια
ἀντηχοῦσαν τ' ἀγνά τους καρδιοχτύπια
γιὰ τῶν ἀπιαστων τὶς σφαίρες
γιὰ τοὺς γαλανοὺς αἰθέρες.

Στὸ χαρτί, καὶ στὴν ἀσπράδα τοῦ μαρμάρου
σ' ἕνα σφύριγμα· στὸ χάος ἑνὸς τελλάρου
κόσμον φτιάσαν, κόσμον σβύσαν
κι ὄνειρα, ποὺ τοὺς ἀφίαν.

Καὶ σ' ἀνάερα συννεφάκια τοῦ καπνοῦ
χαμηλώνανε ἀπ' τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ
ὄλοι οἱ πόθοι τους οἱ στεῖροι
κ' ἔσβυαν σ' ἕνα ποιήρι.

Ξάφνω : μέσ' ἀπ' τὴ ρεστίνα τὴν ξανθιά
πεταγῶταν μιὰ Νεραίδα, μιὰ ξωθιά·
μὲ τὴν πλάνα παραζάλη
νά τοὺς πάη στὰ Οὐράνια πάλι !

Κι' ἀπὸ πάνω ἀπ' τοὺς καπνοὺς καὶ τὸ κρασί
νά, κ' ἡ δόξα ! μὲ κορόννα ὀλοχρυσῆ
ψάχνοντας σὲ ποῖδ κεφάλι
τὴν κορόννα τῆς νὰ βάλῃ ;

Στὸ παλιδ τῆς γειτονιάς μου μαγαζὶ
τώρα ἡ δόξα μὲ τὴ φτώχεια ζῆ μαζί :
Καὶ περνώνας, βλέπω ἐρεΐπια
μὲ τὰ ροῦχα τους τὰ τρύπια !

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (ΛΑΥΡΑΣ)